

Forskjellige Forhold vedrørende Kvægerporten og vort Marked i England.

Af Dyrlæge P. Jessen.

Under et Ophold i London i første Halvdel af Maj Maaned d. A. fik jeg Lejlighed til atter at besøge Kvægmarkederne i Islington og Deptford samt Udsfibningsstedet for dansk Kvæg i Thameshaven. Og efter at mit Hverv i London var endt, foretog jeg paa kort Tid en Rejse til det Nordlige, dels for at konferere med de ledende Kvæghandlere i Newcastle og Edinburgh angaaende Kvægindførselen, dels for atter at se Markederne paa disse Steder. Det er nogle af de Sagtagelser, jeg herved havde Lejlighed til at gjøre, som jeg skal tillade mig at meddele i det Følgende:

Kvarantænen i London og Newcastle samt Kvægets Tilstand efter Rejsen. — Da det maatte have sin Interesse at se, i hvilken Stand det danske Kvæg ankommer til England efter Rejsen, samt hvilket Opholdssted der bydes det under Kvarantænen, tog jeg ud til Thameshaven paa en Dag, da der var landsat mellem 5 og 600 Kreaturer, dels fra Esbjerg og dels fra Randers; senere overværede jeg en Udsfibning i Newcastle og besaa Modtagningstaldene der. — Som bekjendt kræve de engelske Myndigheder, at Kvæg fra fremmede Lande, som det er tilladt at indføre, skal landsættes i dertil anviste Havne, samt at det efter Landsættelsen enten

skal sælges og slagtes paa et bestemt Sted — i Deptford — eller, i gunstigste Fald, skal henstaa til Observation i 12 Timer, førend det, saafremt det viser sig at være sundt, maa føres ind paa Markedet til fri Handel. Til den sidste Klasse hører blandt flere andre Landes ogsaa vort Kvæg, som er anvist Thameshaven til Landingsplads. — Thameshaven er en lille Havn paa den nordlige Bred af Themsen tæt ude ved Flodens Munding. Fra Havnen føre to korte Landgangsbroer ind til Staldene, som ligge langs med to Jernbanespor ved Siden af en lille Banegaard. Jernvejen er kun bestemt til Kreaturtransport og fører ind til en Station paa London-Tilbury Banen, Stanford le Hope, som ligger omtr. $1\frac{1}{2}$ danske Mil fra Thameshaven og 5 à 6 Mil fra London. Staldene ved Thameshaven ere indrettede efter Boxesystemet og bestaa, foruden af en dækket Faarefold, af 8 større Kvæggaarde af omtr. 30 Alens Længde og 20 Alens Brede, samt af et Par Rækker mindre Bøxe til 6 à 8 Kreaturer hver; disse sidste ligge langs med Jernsporene og tjene tillige til at fordele Kvæget til Banevognene. Indladningen lettes meget derved, og tillige ved at Sporet er sænket, saa at Dyrene kunne gaa lige ind i Bognene. Af de store Gaarde ere kun de fire dækkede (med et lavt Zinktag), medens de andre ere aabne og kun indhegnede ved et Tremmestakit. Væggene omkring de dækkede Pladser naa ikke helt op til Taget. Gulvene ere brolagte med Kampesten. Forøvrigt er der sørget for rigeligt og friskt Vand ved Ledninger fra en stor Beholder, og i hver Gaard er der tillige Hække med Hø. — Medens disse Gaarde og Bøxe saaledes kunne afgive et friskt og køligt Opholdssted for Kvæget om Sommeren, maa man formode, at det maa kunne blive temmelig koldt ved Vintertid, især for det Kvæg, som kommer med tyndt Haarlag fra varme Fedestalde. — I New-castle, hvor Staldene ere opførte i Løbet af det sidste Aars Tid, efter at de gamle vare kasserede, har man indrettet sig med Baase, hver til 2 Stykker Kvæg, samt Krybbe og Vandbeholder i hver Baas. Dette medfører den Fordel, som ikke

er uvæsentlig, at Kreaturerne komme hurtigere i Ro efter Udfibningen, medens der i Thameshaven gjerne hengaaer flere Timer under voldsom Forstyrrelse. Inspektoren her forsikrede vel, at Kvæget snart vilde lægge sig, men det lægger sig da selvfølgelig kun af Træthed. Staldene i Newcastle ere tillige lunere, men maaske igjen for lune om Sommeren. Om man end saaledes maa sige, at Sanitoriet i Newcastle i visse Henseender er bedre end det i London, saa skal ikke dermed være sagt, at dette under almindelige Forhold kan have nogen større Betydning.

Hvad en 12 Timers Kvarantæne angaaer, saa er den i det Hele taget at anse som gavnlig for Kvæget, som derved faaer Lejlighed til at udhvile sig efter Rejsen, og selv et 6 à 12 Timers Ophold bagefter i Kommissionærens Stald kan ligeledes være heldigt. Men et Ophold udover et Døgnstid i det Hele maa derimod søges undgaaet, ikke alene af Hensyn til de forøgede Udgifter, men navnlig fordi de kornfedede Dyr ikke kunne tilfredsstilles ved Hø alene, og andet Foder kan der ikke godt være Tale om.

Hvad dernæst Kvægets Udseende ved Ankomsten til England angaaer, da har det oversteget, hvad jeg ventede at finde. Af alle de Rædninger, jeg har seet denne Gang og tidligere, har jeg med Undtagelse af enkelte ældre og svage Køer ikke nogen Tid truffet Kvæget synderlig medtaget; efter haardt Vejr mærker man ganske vist nogen Mæthed og Slaphed, samt at nogle Dyr ere mere eller mindre forstødte, men dertil indskrænker det sig i Regelen. Flankerne ere selvfølgelig altid blevne hule, men Haarlaget er under almindelige Forhold glat, Øjet er livligt, Edehysten vedligeholdt, og Udseendet vidner i det Hele taget om Velbefindende. Den Frygt, som Englænderne synes at nære for, at Kvæget under Rejsen skulde blive fat i en særegen feberagtig Tilstand, hvorved Rjødets skulde tabe i Godhed, er derfor vistnok aldeles ugrundet og gjælder i det mindste lige saa meget for selve det engelske Kvæg, som ofte langvejs fra bliver ført direkte til Markedet. Dog — da „Fabrikanten“

altid maa søge at lempe sig efter sine Kunders Lune, selv om det ofte kan falde vanskeligt, og da vi selv ere interesserede i, at Kvæget behandles skaansomt, saa er der jo al Opfordring til at søge Kvæget bragt til Markedet med saa ringe Forstyrrelsesom muligt. — Værre er det, at Kvæget ofte bliver forstødt ombord i Skibet. Ikke alene faaer det derved et ilde Udseende, men det medfører tillige ligefremme Tab, da de forstødte Kjødpartier ere ubrugelige; især er det slemmt, naar det gaaer ud over Hoftehjørnerne. Imidlertid maa jeg tilføje, at jeg denne Gang kun rent undtagelsesvis saa dansk Kvæg i London eller Newcastle, som var forstødt. Derimod var der et Parti svenske Stude den ene Dag i London og tillige nogle jydsk Stude i Glasgow, som vare temmelig meget medtagne. Det er selvfølgelig de magre og kantede Dyr, som ere mest udsatte.

En af Ulemperne, som følger med Transporten, er, at Kvæget naturligvis taber i Vægt, men jeg troer dog, at man let overvurderer Betydningen heraf. Det er jo nemlig i Regelen kun paa Grund af, at Indvoldene tømmes, at Dyrene tabe i Vægt, medens derimod Kjød- og Fedtmængden under almindelige Forhold kun vil svinde forholdsvis ubetydelig. Vægttabet svarer derfor ogsaa hertil. Hr. Kommissjonær Bjerre (Bjerre & White) i Newcastle, som vejer største Delen af det Kvæg, han modtager, meddelte mig, at Svindet i Regelen ikke beløb sig til mere end 3 à 4 Lpd., undtagelsesvis steg det til 5 eller derover. Jeg skal angive følgende Vægtforhold fra Vejninger de Dage, jeg var der:

	Vægt i Struer	Vægt i Newcastle	Svind pr Styk
1 Stud	1320 Pd.	1250 Pd.	70 Pd.
4 Stude	3736 "	3510 "	56½ "
2 Stude	1712 "	1520 "	96 "

Men som bekjendt kan det samme Vægttab jo ogsaa fremkomme ved at trække en Stud en Milsvej, ligesom den samme Forstjæl ofte kan faaes ved at veje den ene Gang,

naar Studen er godt mæet, og den anden Gang, naar den er fastende. Men et Bægttab, der væsentlig hidrører fra, at Indvoldene tømmes, har selvfølgelig ikke meget at betyde paa et Marked, hvor Kvæget bedømmes efter „Grebene“ og hvor Prisen retter sig efter Mængden og Bestaffenheden af det udbudte „Kjød“.

Vort Kvæg som Markedsvare i England. — Ved mine Besøg paa Markederne denne Gang havde jeg Lejlighed til at se temmelig betydelige Udvalg af dansk Kvæg. I London var der saaledes paa hver af de to Markedsdage, jeg var der, fremstillet omtrent 300 Stykker; og til Newcastle var der ført noget over 1200; i Glasgow var der omtrent et Hundrede. Der var altsaa ret god Lejlighed til at anstille Sammenligninger mellem engelsk og dansk og til at danne sig et Begreb om, hvorledes vor Vare i det Hele tager sig ud. Medens Dyrstuerne vise En det Udsøgte og Bedste, saa ere Markederne — og ikke mindst de engelske, hvor Kvæget samles fra de forskjelligste Egne — de Steder, hvor man maaste bedst faaer et Billede af, hvad vor Udl og vor Fødning i Almindelighed formaa. Her møde vi tillige ved Siden af vore Konkurrenter, og her skal altsaa den afgjørende Prøve staa.

Vi have nu ogsaa altid lyttet med største Opmærksomhed efter det Skudsmaal, som Englænderne give vort Kvæg. Og hvad dette angaaer, saa have vi jo ogsaa hidtil havt Grund til at være godt tilfredse dermed — dog kun paa en Maade. De stadig stigende og høje Priser paa Kjød have jo nu i en Række af Aar givet os haandgribelige Beviser for, hvad man fra saa mange Sider har været rede til at fortælle os, nemlig at vort Kvæg er af en saa og saa fortrinlig Bestaffenhed, og særlig at dets Kjød er „modent“ og „marmoreret“, hvorfor det ogsaa nærmest bør stilles ved Siden af det stotste, og i hvert Fald langt overgaaer det „gamle Kalvekjød“, som Englænderne selv i det Højeste formaa at drive det til. Taler man med den engelske Slagter, saa bekræfter han ogsaa gjerne, at vort Kvæg „slagter godt“, og Kommissionærerne sige, at

det er forholdsvis let at sælge, hvorfor det ogsaa er meget yndet af dem. Resultatet af alle disse Herligheder er da selvfølgelig, at det danske Kvæg er velfødt, er søgt, ja foretrukket paa alle engelske Markeder. Det turde imidlertid dog ikke være af Vejen at gjøre opmærksom paa, at om det danske Kvæg end er søgt i England, saa søge Englænderne det dog først og fremmest, som naturligt er, for deres egen Fordels Skyld, og det bliver derfor altid og i ethvert Tilfælde et stort Spørgsmaal, om alle de gode Egenstaber, som tillægges vort Kvæg, tillige afgive nogen Fordel for os. Thi naar Slagteren t. Ex. smigrer os med, at vort Kvæg „slagter godt“, saa kan dette jo i den Forbindelse meget godt bero paa, at han har taget det for lavt og derfor kjøbt det for billig; og naar Kommissionæren siger os, at det som oftest er lettere at sælge end andet Kvæg, ja saa kan det jo meget godt bero paa det Samme, om der end tillige kan tænkes andre Grunde herfor. Dette er ikke sagt som Vebrejdelser enten mod Slagteren eller Kommissionæren. Thi man kan jo ikke fortænke den første i, at han søger at kjøbe saa billig som muligt; og lykkes det ham ved Hjælp af særegne tilfældige Omstændigheder at faa fastsat en lavere Skala paa Prisen for fremmed Kvæg, hvad utvivlsomt er Tilfældet, saa er Kommissionæren jo nødt til at rette sig derefter, ja bliver jo ved Salgsmaaden ligefrem indøvet i at tagere Kreaturerne derefter. — Det skal paa ingen Maade nægtes, at vort Kvæg kan levere fortrinligt Kjød, og at den Roes, det har faaet herfor, maaske færlic fra den Tid, da Fedningen afsluttedes i Marsken, ikke er uden Grund. Men har det en saadan Egenstabskab, saa er det vor Opgave at benytte den paa bedste Maade og ikke at slaa os til Ro med, at alt i den Henseende er, som det skal være. Thi Intet er mere forgængeligt under vor Tids haarde Konkurrence end saadanne Levninger af Fortids Berømmelse, naar den ikke af al Magt vedligeholdes. Det er derfor paa Tide, at vi rive os ud af den Illusion om vort Kvægs ubetingede Godhed, som de i Sagen Interesserede have forstaaet at bi-

bringe os, og har Noget Bønselighed herved, saa kan det hjælpe betydelig at aflægge et Besøg paa et engelsk Marked.

Hvad saaledes vort Kvæg i og for sig angaaer, da skal det paa Forhaand siges, at der paa alle Markeder fremstilledes enkelte Dyr, som med Hensyn saavel til Bygning som til Fedningsgraden vare særdeles gode og næsten frembøde alt, hvad der kan forlanges af en Markedsvare. Men naar hertil tilføjes, at nogle mindre godt byggede Dyr vare ret godt fedede, saa er hermed ogsaa al den Roes udtømt, som der kan være Tale om; det var kun undtagelsesvis, at den gode Bygning og den vel gennemførte Fedning fulgtes ad. Det var vel hyppigst, at Bygningen frembød Mangler, idet nogle mindre velformede Dyr, som nævnt, vare i jævnt god Stand. Men derfor var det ogsaa en almindelig fremtrædende Fejl, at Kjødets manglende paa Kryds, Lænd, Ryg og Laar. Nu og da fandtes Dyr af ret god Bygning, men som ikke vare fede, og endelig gaves der en hel Række, som enten vare magre og ildeformede i høj Grad eller forenede disse to Egenskaber paa de forskjelligste Maader. Det samlede Resultat heraf blev derfor, at det fremstillede Kvæg, ved Siden af at have ovennævnte almindelige Fejl, dog i sin Helhed viste en stor Mangel paa Ensartethed. *)

Det viste i denne Henseende en paafaldende Forskjel fra saa godt som alt andet Kvæg paa Markederne. Tager man saaledes f. Ex. Korthornet til Sammenligning, saa kunde man vel hos dette være tilbøjelig til at vente mindre Ensartethed, eftersom det jo bestaaer af de forskjelligste Krydsningsprodukter fra mange forskjellige Egne. Selvfølgelig var der ogsaa nogen Forskjel i Størrelsen saavel som i Alderen, og tillige var der Forskjel paa Fedningsgraden, idet der hist og her fandtes et enkelt eller et Par Individuer, som vare mindre heldige. Men

*) Selvfølgelig undtages alt det Kvæg — Køer og Tyre — som kun kan betragtes som Affald fra Mejerierne, og Bemærkningerne gjælde derfor den egentlige Kjødklasse: Studene, og særlig dem af jydsk Race; af Krydsninger var der forholdsvis meget saa tilfælde.

ikke desto mindre mødte man med Hensyn til Bygning, Kjød-sætning og Fedningsgrad en Uniformitet, som var ganske forbausende; selvfølgelig undtages det svenske Korthorn.

Men hvad har da Ensartetheden at betyde paa et Slagtekvægsmarked? Det er jo kun hos Tillægsdyr paa Skuerne at der er Tale herom. Ja selv her er Ensartetheden jo efter Nogles Mening en underordnet Ting, egentlig kun et Slags Luxus, der er god nok til at glimre med for dem, der have Raad til det, men som kun giver Ulejlighed og ingen Indtægt. Det er jo nu ogsaa en Selvfølge, at der maa indrømmes en Gradsforskjel med Hensyn til den Ensartethed, som formentlig har Betydning for Markedet, og den, der maa kræves paa Dyrskuerne. Men idet Tilvebringelsen af den førstnævnte Grad afhænger af, om den sidstnævnte alt er tilstede, saa saa begge Grader ikke alene en Berettigelse, men blive endog et Maal, som Uolen nødvendig maa sætte sig, —, for saa vidt det da maatte vise sig, at Ensartethed hos en Markedsvare har nogen Betydning paa Markedet. Men at dette sidste er Tilfældet, vil en nærmere Betragtning af Salgsvilkaarene vistnok kunne vise.

Det er ovenfor antyndet, at der findes en lavere Prisstala for det fremmede Kvæg end for det indenlandske, og Noteringerne vise det samme. Da Priserne i England jo rette sig efter Kvaliteten, kan dette tænkes at bero paa, at det fremmede Kvæg gjennemgaaende er af en ringere eller rettere forskjelligartet Kvalitet i Sammenligning med det engelske, og i saa Fald kan der være nogen Rimelighed i Prisforholdet eller Princippet, der ligger til Grund derfor; dog skulde man saa, i Forbigaaende sagt, helst tie stille med, at vort Kvæg er saa fortrinligt, at dets Kjød er modent, marmoreret o. s. v. Men der er ogsaa Grunde, der tale for, at Prisforskjellen beroer alene eller delvis paa, at Priserne paa fremmed Kvæg ere absolut lavere end paa engelsk. *) Af saadanne Grunde kan der

*) Skjøndt dette Spørgsmaal, som er af ikke ringe Interesse, sikkert

fremføres flere. Der var saaledes i sin Tid en stærk Modvillighed hos den engelske Befolkning mod det fremmede Kvæg, hvilket selvfølgelig maatte trykke Prisen; og skjøndt denne Modvillie nu næsten, om ikke ganske, er forsvunden, saa vil den nævnte Følge heraf naturligtvis holde sig længere end sin Aarsag og vil derfor kunne mærkes endnu. En anden Grund er, at det fremmede Kvæg ofte skal sælges og derfor er underkastet Følgerne af et Tvangssalg. Men ved Siden af disse og flere andre lignende Forhold, som kunne bidrage til at trykke Priserne paa vore Dyr, er der dog endnu eet, som er af langt større Betydning i denne Henseende, og det er Kvægets Uensartethed.

Man har jo tidt lignet Kvægbruget ved en Fabrikation, en Industri, og der er meget, som taler for denne Sammenstilling. Men saa maa ogsaa det Spørgsmaal lige saa godt kunne gjælde for Kvægbrugeren som for Fabrikanten: hvad Betydning har det, om de Varer, som udbydes paa Markedet, ere ensartede eller ej? — Naar en Smed t. Ex. giver sig af med at lave Pløve, og han enten ikke gjør sig bekendt med, hvilke hans Kunder ville have, eller han, uagtet han veed bedre Bessed, dog smeder et Slags idag, et andet imorgen og saa fremdeles, men tilfældigtvis kun saa af den Form, som hans Kunder ønske, saa vil han næppe saa stor Søgning. Hans Kunder ville jo ogsaa være rent i Bilerede med Hensyn til hver af de mange Pløves Brugbarhed. Og er Smeden nu tilmed saa ligegyldig, at han ikke tager det saa nøje, om han f. Ex. bruger blødt Jern, hvor der hører Staal til o. s. v., ja saa forøger det „Bileredet“ endnu mere. — Men

kunde afgjøres ved, at de enkelte Dyr og de opnaaede Priser paa begge Sider bleve sammenholdte, saa staaer man dog her overfor et af de mange „indre Anliggender“ paa det engelske Marked, som der skal lang Tids Undersøgelser, støttede af særlige Hjælpeidler, til at komme til Klarhed om. Af de Sagttagelser i denne Henseende, som jeg kunde gjøre ved et Par Besøg, og hvor der forøvrigt var saa meget andet, som tiltrak Opmærksomheden, tør jeg selvfølgelig ikke ulede en direkte Besvarelse af Spørgsmaalet.

tænke vi os Englænderen overfor den brogede Blanding, som vort Kvæg danner paa Markedet, saa vil man let se, at han i Grunden er stillet ligesom Smedens Kunder over for de nys nævnte Blove. Men tilmed er den engelske Kjøber i en vis Forstand meget ensfidig. Hvor dygtig han end er, saa ere hans Øje og Haand dog i Regelen kun uddannede efter et bestemt Slags Kvæg. Han er vant til den engelske Type for et Kjøddyr og den simple Klasseinddeling, som dette Kvægs Eensartethed medfører. Det er derfor naturligt, at det falder ham vanskeligt at bedømme de mange indbyrdes forskellige Dyr. Men Følgen heraf er, enten at han lader helt være at købe af os for at holde sig til det, han kjenner, hvorved vort Marked indskrænkes og navnlig indskrænkes til Detailhandelen, eller han sørger for at holde Priserne paa en saadan Grænse, at han i alle de væxlende Tilfælde kan være sikker paa at komme stadesløs fra Handelen. — Dette er de nærmeste Følger af at fremstille en uensartet Vare, og Ingen kan tvivle paa, at det koster os Udskilligt.

Seg omtalte ovenfor, at det er en hyppig Fejl ved vort Kvæg, at det ikke lægger Kjødet paa de gode Steder. Det befeet hører dette ogsaa ind under eller er en Følge af Uensartetheden. Thi Eensartetheden — at sige af det gode Slags — opnaaes hos Kjødkvæget kun i samme Grad, som dette nærmer sig Typen for Kjøddyret; jo mere det afviger herfra, desto større Spillerum er der, desto mere uensartede blive Formerne, og samtidig optræder den Fejl, at Kngfladen, Kryds og Laar ere magre. Men hvad Betydning denne Fejl har, er let at indse. Det er jo nemlig en Gjenommelighed ved det engelske Marked, at Kjødet betales efter Kvalitet, og at man paa Grundlag deraf har gennemført en meget fin „Sortering“ af det. Det bedste Kjød koster saaledes indtil 4 à 5 Gange mere end de ringeste Sorter. Men de mange forskellige Smaadele, som Detailhandleren stykker det ud i, falde dog igjen ind under to store Hovedafdelinger, nemlig Kjød til Stegning (roasting-beef) og Kjød

til Kogning (boiling-beef), hvoraf den første Sort betales med 20 à 45 Ore mere pr. Pund end den sidste. Men nu er det særlig Kryds, Lænd, Ryg og Laar, som afgive Stegekjød. Det gjør derfor en overordentlig stor Forskjel paa Prisen af et Dyr, om disse Partier ere godt kjødsatte eller ej. Naar man derfor idelig og idelig ved Handelen paa et engelsk Marked hører Kvaliteten (the quality) anbefalet eller angrebet, saa gjælder dette vel tildels Kjødets Melering med Fedt og andre lignende Forhold, men dog ikke mindst Forholdet mellem roasting- og boiling-beef. Som Exempel paa den Værdi, som de forskjellige Kjødpartier have ved de nuværende Priser, skal jeg anføre Prislisten, beregnet til dansk Mønt og Vægt, fra et Detailudsalg af amerikansk Kjød ved Cannon-Street Station i London, og som svarer omtrent til Priserne for andet Kjød, medens de rigtignok i det mindste tildels kun ere at betragte som nominelle for det amerikanske:

1.	Rumpestykke a	100 Ore.
2.	do. b	82 "
3.	Mørbrad	82 "
4.	Mellemkam	82 "
5 & 6.	Ydrelaar	78 "
7.	Underlaar	70 "
8.	Højkam	62 "
9.	Bagrribbe	57 "
10.	Bov	57 "
11.	Tykkam	53 "
12.	Slag	49 "
13.	Bryst	49 "
14.	Hals og Halsrod . .	33 "
15.	Ben	28 "

(Talg 49 Ore).

Det sees altsaa, at de første 6 Kjødpartier koste pr. Pund fra 78 til 100 Ore. Antages det, at Middelsprisen heraf vilde være 80 Ore, og man havde to Stude af samme Vægt

og Fedme, men kun med den Forskjel, at den ene blot gav 40 à 50 Pund Kjød mere af de nævnte Partier end den anden, saa vilde dette altsaa medføre mindst en Forskjel af 32—50 Kroner i Prisen.

Men man behøver vist næppe at ty til en Sammenligning mellem forskellige Racer for at naa en saadan Differens; vor egen Race vil afgive Exempler nok.

Da vort Kvæg er af en saa forskjellig Godhed, ere selvfølgelig ogsaa de Priser, som opnaaes, yderst forskjellige. Dog vilde man vel være tilbøjelig til at anse det for usandsynligt, at de bedste Priser ere over 4 Gange højere end de laveste, men ikke desto mindre er dette Tilfældet. Paa Newcastle Marked noterede jeg saaledes Priser fra £ 8 (for en Ko) til £ 30 à 32. Den sidste Pris blev betalt for to meget svære Stude fra Aalborg, folgte af Kommissionær Meyer. Sætter man Middelpriiserne for Stude til £ 16 à 18, saa betale vi altsaa omtrent $\frac{1}{3}$ af Dyrenes Værdi i Omkostninger, som jo repræsenterer en ret kjon Sum om Aaret, og som dog sikkert maa kunne nedsættes til $\frac{1}{2}$ à $\frac{1}{4}$. Desværre sendes der ikke saa „fede“ Kreaturer til en Pris af £ 8 à 12, hvorved altsaa Omkostningerne sluge $\frac{1}{6}$ à $\frac{1}{4}$ af Værdien. Dog tør jeg ikke sige, at saadanne Exemplarer ikke burde sendes til England — naar man nu engang har dem; thi selv om der gaaer £ 2 fra i Omkostninger, saa vilde de vel næppe kunne udbringes i £ 6 à 8 eller imellem 100 og 150 Kroner herhjemme.

Vore Runder. Som bekendt har den storartede Handel med Kjød i England medført en meget vidt drevnen Deling af Forretningen. En meget stor Del af Slagterne holder saaledes ikke selv Detail-Udsalg, men sælger Kjødet i Sider eller Fjerdinger, i Regelen paa det egentlige Kjødmarked, ofte endog ved Kommissionærer. Disse de egentlige en gros Slagtere gjøre storartede Indkjøb, og der er dem, som slagte 100 à 200 Stkr. Hornkvæg om Ugen og derover samt flere Hundrede Faar. Ved Siden deraf gives Smaaslagterne, som

alt efter Lejligheden bruge et større eller mindre Antal om Ugen, men dog sjelden mere end 8 à 10 Stykker og et tilsvarende Antal Faar og Kalve. Dernæst er der Kjødleveranterne (meat-contractors), som have Leverancen til Armeen, offentlige Instituter o. s. v., og som enten selv slagte eller købe paa Kjødmarkedet. Og endelig gives der de egentlige Kjødhandlere, der holde Detail-Udsalg og ligeledes forsyne sig fra Kjødmarkedet. Mærkeligt nok er en meget stor Del af Leverancen til den finere Del af London, Westend, i disse sidste Hænder. I Glasgow og Newcastle optræder der ved Siden heraf endnu en Kunde, nemlig Dpkjøberne af Kvæg til de indre Byer. Især har Newcastle en meget stor Affætning paa den Maade, medens en gros Slagtingen her igjen er mindre; en meget stor Del af det danske Kvæg gaaer denne Vej. — I Almindelighed taget deler Handelen sig altsaa i en en gros og detail-Forretning. Det er jo imidlertid en Selvfølge, at en gros Handelen maa søge en Vare af nogenlunde ens Bessaffenhed og god Kvalitet, og som Følge deraf ere vi, som ovenfor berørt, særlig henviste til Detailhandelen. I London t. Ex. gaaer saaledes ogsaa største Delen af vort Kvæg til Smaaflagterne i Arbejderkvartererne. Men dette medfører, at Handelen i Regelen gaaer langsommere, at Priserne sikkert ere mere uregelmæssige, men navnlig at vort Marked er indskrænket. At dette sidste er særlig uheldigt, er vel indlysende af sig selv. Men det er saa meget mere uheldigt, som vore Mejerier jo efterhaanden ville afgive et stedse større Antal Dyr af den middelgode Bessaffenhed, som netop egner sig for Detailhandelen, og Mejeriernes Fedning kommer paa den Maade til at konkurrere med Studedefningen, saalænge denne vedbliver at staa paa sit nuværende Standpunkt. Dette kunde maaste synes at være en Overdrivelse, idet et lidt større eller mindre Tal vil være uden Betydning paa et saa storartet Marked som det engelske. Men hertil maa dog bemærkes, først at det rimeligvis med Tiden ikke just vil blive et saa ganske ringe Antal Dyr, som Mejerierne ville afgive, dernæst at det

udenlandske Kvæg danner ligesom et Marked for sig, og endelig at det danske (og svenske) Kvæg næsten dominerer dette Marked den største Del af Aaret. I Newcastle besatte vi saaledes omtrent det Halve af hele Markedet, og en 3 à 400 Stykker Kreaturer paa den udenlandske Side i London fylder heller ikke saa ganste lidt, især da flere andre Lande dels ere forbudte at komme der, dels kun maa handle i Deptford. Vor egen stigende Export gjør det derfor end mere til en Nødvendighed for os at bringe det egentlige Kjødkvæg over i den store Handel, som det hidtil har været delvis udelukket fra.

Den amerikanske Konkurrence. — Da Oppositionen mod Import af levende Kjød omsider var bleven saamægtig i England, at den havde naaet at faa en Kommission nedsat i Underhuset for at drøfte Sagen, gjaldt det naturligt om at smede, mens Jernet var varmt, og paa Folke- og Diskussionsmøder, i Blade og Tidsskrifter blev Sagen derfor drøftet vidt og bredt, men dog gjerne med det Omkvæd: Vi se gjerne Kjødet fra Udlandet paa vort Marked, kunne vel næppe engang undvære det, men det er blot en Fordom, at det nødvendig skal sendes levende; forbyde vi derfor Indførselen heraf, ja saa faa vi uden videre Kjødet i slagtet Tilstand. De mere Befindige gave sig dog til at diskutere Spørgsmaalet, om det ogsaa var muligt for Fastlandet at sende dødt Kjød alene, og om et saadant Forbud ikke vilde formindske Tilførselen i for høj en Grad. Og det var øjensynligt, at man ønskede dette Spørgsmaal besvaret, førend man tog nogen endelig Beslutning. Derfor kunde Nedfattelsen af en Kommission ogsaa faa Tilslutning fra alle Sider. — Under Indflydelse af disse Strømninger hos selve Englænderne og med den amerikanske Konkurrence daglig for Dje, maatte man naturlig ledes til at undersøge, dels hvad Betydning Tilførselen fra Fastlandet har for England, dels af hvad Bessaffenhed den amerikanske Vare er og dels de Vilkaar, under hvilke hele denne Trafik foregaaer. Jeg skal i Korthed fremstille nogle Bemærkninger herom.

Det er saaledes et stærkt Argument, man i England anfører mod Indførselen af levende Kvæg, at denne i sin Helhed nemlig kun udgjør en saa forsvindende Del af hele Englands Kjødforsyning, at de Sygdomme, som den medfører for Kvæget i England, maa antages at „fortære“ mindst en ligesaa stor Mængde Kjød. England kunde altsaa selv beførge sin Kjødforsyning, naar det blot var Sygdommene kuit. Det, hvorpaa man navnlig bygger disse Paaastande, er en Del meget udførlige Beregninger og Overslag over Kjødproduktionen i England i 1873, hvis Resultat er Følgende:

Storbritannien afgang			
Hornkvæg	Kalve	Faar og Lam	Svin
		1872	
1,290,000	460,000	10,640,000	4,846,000
		1875*)	
<hr/>			
2,000,000		11,000,000	5,000,000
Der tilførtes fra Udlandet			
		1872	
139,300	33,525	809,800	16,000
		1875	
<hr/>			
263,600		977,800	71,900

Kjødforsyningen i 1872 stiller sig derefter saaledes:

Hjemmeproduktion	1,007,231 Tons	=	83,16 pCt.
Fremmed Tilførsel (levende)	61,404	"	= 5,07 "
do. (død)	142,574	"	= 11,77 "
	<hr/>		
	Salt 1,211,209 Tons	=	100,00 pCt.

Herefter bidrager Udlandet altsaa kun med 5 pCt. til hele Kjødforbruget ved Tilførselen af levende Dyr. Men

*) Tallene for 1875 ere kun et løst Overslag, som man har taget efter Beregningerne for 1872.

tager man Hensyn til Forsyningen med Drekjød alene, saa stiller Forholdet sig saaledes for 1872:

Drekjød produceret i England 60,980,000 Stone = 90,7 pCt.

„ tilført levende fra UdL. 6,238,300 „ = 9,3 „

Salt 67,218,300 Stone = 100,00 pCt.

Heraf sees altsaa, at det fra Udlandet tilførte Drekjød dog udgjør over 9 pCt. af Forbruget af denne Kjødsfort. Om man nu ogsaa antager, at ovennævnte Tal svare nogenlunde til Virkeligheden, og at det aarlige Middelforhold er, som angivet, 5 pCt. i Gjennemsnit for alt Kjød, 9 pCt. for Drekjød, saa er der dog sikkert Tid af Aaret, da dette Forhold vil forrykkes betydelig og til Fordel for Udlandet. Efter Op-
tegnelser over Tilførselen til London alene fra 1872—76, som jeg har taget efter ugentlige Efterretninger i »Mark Lane Express» er det saaledes kun en Del af Aaret, nemlig i December til April, da Tilførselen fra Udlandet til London er mindre end den indenlandske, og kun udgjør $\frac{1}{5}$ — $\frac{1}{3}$ deraf. I Maj til Juni Maaned ere begge Tilførseler lige, og derefter ændres Forholdet saaledes til ind i November, at Udlandet tilfører indtil det Dobbelte og derover af, hvad England selv sender. Hvis derfor et Forbud mod Indførsel af levende Kvæg maa antages kjendelig at ville formindste Mængden af det udbudte Kjød, hvad dog sikkert maa blive Tilfældet i det mindste en Tid, saa vilde dette ikke alene kræve en gennemgribende Forandring i de nu bestaaende Handelsforhold i selve England — Londons Kjødforsyning maatte jo ske ad andre Veje o. s. v. —, men det vilde utvivlsomt tillige medføre en stærk Stigning i Kjødpriserne. Det er derfor ogsaa mere end sandsynligt, at England selv vil indirekte komme til at betale de ekstraordinære Udgifter, som det paalægger Udlandet ved at tvinge det til en Systemforandring i Kjød-
exporten. — Dog — dette bliver jo Englændernes Sag, men man kan næppe tænke sig, at de vilde gaa til det Yderste, førend

det har viist sig, om de kunne stole paa — Tilførselen fra Amerika.

Det er naturligvis vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at bedømme, hvorvidt den amerikanske Trafik har nogen Fremtid for sig eller ej, og det er, efter hvad der foreligger endnu, heller ikke muligt at blive klar paa, om det egentlig er lykkedes at gjøre denne Forretning rentabel. Der er meget, der taler herimod, og man maa derfor nærmest betragte det Hele som en storartet Spekulation, der har formaaet at tilvejebringe og binde store Kapitaler, og som derfor ogsaa kan forcere Sagen, i det mindste indtil Kapitalerne ere opbrugte, — det vil da bero paa Omstændighederne, om Trafiken kan fortsættes. — Hvad Bestaffenheden af det amerikanske Drefjød angaaer, da kunne Kroppene med Hensyn til Fylde, Tykkelse og Fedme utvivlsomt let maale sig med det sværeste engelske, og det Kvæg, som afgiver det, hører sikkert ogsaa til det bedste paa det amerikanske Marked. Skjøndt derfor Texaskvæget og Vign. vel maa bidrage til Kjødforsyningen i Amerika endog i meget stort Omfang, saa kan det dog ikke godt tænkes, at dette skulde afgive meget til Exporten. I Markedsberetningerne fra de østlige Byer i Amerika er der derfor ogsaa altid opført en særskilt Klasse under Navn af Exportkvæg („shipping grades“), som er det dyreste paa Markedet, medens Texaskvæg staaer langt nede i Rækken. Allerede Dyrenes Vægt antyder, at det er prima Varer i Amerika. Ved en Auktion i Glasgow over 1000 Fjærdinger noterede jeg saaledes en Vægt af Forfjærdinger fra 140 til 180 Pund og af Bagfjærdinger fra 200 til 295 Pund. I Gjennemsnit vilde dette vel svare til en Slagtevægt af 7—900 Pund og en Levendevægt af 14—1600 Pund. Kjødets Udseende, som det hænger i Fjærdinger, er meget tiltalende især paa Afstand; det tykke Lag af Fedt, som bedækker det udvendig, giver det en frisk, lysgul Farve. Ved nærmere Eftersyn opdager man dog, at det ofte i større eller mindre Grad er belagt med Skimmel, dog naturligvis kun især i Krogene, da Afklædningen af Lærredet, det er indsnæet i,

har renset det udbendig. Tillige er selve Kjødets Farve i Regelen meget mørkere end selv ældre slagtet Kjød i Almindelighed. Men i det Hele taget har det, som sagt, et tiltalende Udseende, og Lugten er der heller næppe noget at udsætte paa. Dette har imidlertid ændret sig meget, naar man siden seer Kjødet i Detail-Udsalget, og navnlig er det her meget forskjelligt efter den Tid, det har hængt i Boutiken. I Regelen vil man dog ved at gaa forbi Udsalgene paa et Kjødmarked temmelig let kunne udpege, hvem der handler med amerikansk Kjød. Kjødet antager nemlig meget hurtigt en mørkerød Farve. Jeg besøgte saaledes flere Gange et stort Detail-Udsalg for amerikansk Kjød alene i en Hvalving under Cannon Street Station i London, og kunde der tydelig iagttage en betydelig Forskjel saavel i Farve som Lugt fra om Morgenen til om Aftenen. Naar Kjødet laa udstykket først paa Dagen, var Udseendet upaatlageligt. Men ved at faa Adgang til Vokalet om Aftenen, efterat Salget er forbi, fik jeg et ganske andet Indtryk deraf. Farven var da bleven forterød og Lugten meget stærk; især var Kjødet stærkt angrebet omkring Knoglerne og der ofte helt opløst. Det, jeg saa, var Resterne af, hvad der var taget ind fra Kjølden i Løbet af Dagen, uden at blive solgt, og man maatte da antage, at disse Forandringer vare indtraadte i Løbet af en Dagstid. Nogle enkelte hele Hjørdinger, i Regelen kun 2 à 3 Stykker, som ikke vare blevne udstykkede, bleve overstrøgne med en Kalkopløsning for at borttage Lugten og Skimmelen. — En Del Faarekjød blev ogsaa solgt, men dette var af en meget ringe Kvalitet og mere eller mindre fordærvet; det var ogsaa altsammen overstrøget med Mel for at dække Skimmelen og dæmpe Lugten. For Faarekjødets Bedkommende maa det dog tilføjes, at dette i Regelen kun medtages for at udfylde aabne Rum i Affølingskamrene, og det har derfor ogsaa den ringeste Plads i Kamrene. Som et Moment til Bedømmelsen af disse Forhold kan endnu anføres, at Etablissementet under Cannon-Street Station er kun at kalde en Detail-Forretning og har ingen

Del i selve Exporten. Smidlertid er Forretningen meget storartet, idet Kompagniet benytter en Del store Kjældere under Banegaarden, som kunne modtage store Masser af Kjød. Kjældrene strække sig helt ud til Themsen, hvorved der altid kan staffles frisk og kold Luft tilveje. Men naar Kjødet ikke desto mindre under saa heldige Betingelser bliver saa hurtig fordærvet, som oven berørt, saa ledes man til at antage, at det efter Afkølingen har en langt mindre Modstandsevne mod Luftens og Varmens Indvirkning end andet Kjød. — Hvad Smagen angaaer, da er den efter Sigende noget flod og fad, og de Fleste indrømme, at den ikke tør sættes ved Siden af Smagen af frisk slagtet Kjød af samme Kvalitet. Men naar Kjødet er frisk og sundt, saa kan det vel antages, at det ikke har tabt i Nærfsomhed og maa derfor kunne kaldes en god Middelvare.

Det er utvivlsomt, at meget store Mængder af amerikansk Kjød blive konfiskerede og ødelagte i Udfibningshavnene og senere igjen i Detail-Udsalgene. Hvormange pro Cent, er det selvfølgelig ikke muligt endog tilnærmelsesvis at angive. De Tab, som foraarfages herved, deles vel af Afftiberne, Mellem- og Detailhandlere, men have naturligvis tilsammen med de øvrige Vilkaar for Handelen en bestemmende Indflydelse paa, hvad Affsenderne saa for Kjødet. Medens Detailprisen, som foran anførte Priser vise, er høj, saa er en gros Prisen selvfølgelig meget lavere, og det antages ogsaa almindelig, at Detailhandelen er en udmærket Forretning. Ved det ovennævnte Salg i Glasgow kostede Bagfjærdinger gennemsnitlig 53,5 Ore pr. Pund dansk (6 $\frac{1}{2}$ d pr. lb.) og Forfjærdinger c. 41 à 43 Ore (5 à 5 $\frac{1}{4}$ d pr. lb.). Regner man nu de første til en Middelvægt af lidt over 240 Pund og de sidste til 160 Pund, saa bliver Middelpriisen pr. Pund Kjød 50 Ore en gros i England. Fra forskjellig Side fik jeg opgivet (se ogsaa nedenfor), at Kjødet i New-York kostede 10 à 11 Cents pr. Pund, eller mindst 37—40 Ore. Der haves altsaa der- efter omtrent 10 à 13 Ore til at dække Forsendelsesomkost-

ninger, Kommission, Risiko o. s. v. Man paastod imidlertid, at Kjødet kostede mindst $6\frac{1}{4}$ d eller omtrent 50 Ore pr. Pund i engelsk Havn. Skjøndt disse faa Momenter ikke kunne gjøre Fordring paa at kaldes ubetinget sikre, faa er jeg dog efter alt, hvad der fra forskjellig Side blev mig meddelt, tilbøjelig til at antage, at de i Øjeblikket ville stemme med de virkelige Forhold. Det er derfor ogsaa efter alt at dømme mere end sandsynligt, at den amerikanske Trafik, uagtet den nu føres af 6 à 7 Kompagnier, dog næppe endnu har faaet fast Fod at staa paa, at Afkølingsmidlerne ikke endnu ere fuldt tilstrækkelige, samt at en forholdsvis ringe Forandring i Kjødpriiserne i Retning af en Stigning i Amerika vil kunne blive meget farlig for hele Foretagendet.

Det maa derfor ogsaa være af Interesse at faa undersøgt, hvorledes Kjødpriisen i Amerika og navnlig i Udførsningsstederne har stillet sig i de senere Aar. Jeg skal derfor her anføre Markedspriserne paa Oxekjød i de forskjellige Øyer i Amerika, dels fra det Indre af Landet, nemlig fra Cincinnati, St. Louis og Chicago, dels fra Østkysten: Philadelphia og New-York, for Aarene 1873 og 1876. *)

Aarlige Middelpriiser pr. 100 Pund (engelsk) i Kroner:

Cincinnati: middelgodt „Exportkvæg“		
1873:	12,48	18,25
1876:	18,91	18,20
	<hr/>	
Forskjel	0,57	0,05

*) Priserne har jeg uddraget af de maanedlige statistiske Beretninger fra Amerika, der ere blevne mig velvillig overladte af det statistiske Bureau i Kjøbenhavn. De amerikanske Noteringer ere tagne den første Uge i hver Maaned af dertil bestiftede Kommissærer. Benævnelsen „Exportkvæg“ er som alt tidligere nævnt sat i Stedet for det amerikanske shipping grades. Det er det bedste Kvæg paa Markedet, som fortrinnsvis benyttes til Pakning og forsendes til de østlige Fabrikker, derfra Navnet.

St. Louis: godt udføgt		
1873	14,15	21,86
1876	11,85	19,86

Forstjæl 2,30 2,50

Chicago: middelgodt udføgt		
1873	16,64	22,73
1876	13,92	19,53

Forstjæl 2,72 3,20

Filadelfia: middelgodt prima		
Juli=Decbr. 1873	14,80	28,65
do. do. 1876	13,10	23,41

Forstjæl 1,70 5,24

New=York: middelgodt godt udføgt			
1873	36,32	44,40	50,02
1876	28,94	36,16	42,17

Forstjæl 7,38 8,24 7,85

Da de maanedlige Svingninger ikke frembyde større Interesse, har jeg af Hensyn til Bladsen indskrænket mig til at angive de aarlige Middelpriiser. Dog maa jeg anføre, at Priiserne gennemgaaende ere lavest i den sidste Halvdel af Aaret og høve sig i December for derpaa at holde sig paa Aarets Højeste Vinteren igjennem. Angaaende Aarene 1874 og 75, og særlig det sidste, skal jeg tilføje, at Priiserne da vare gennemgaaende lige saa høje som i 1873. I New=York er dette i 1875 dog foranlediget ved, at der har været forholdsvis høje Priiser i den første Halvdel af Aaret, medens de ere dalede betydelig i den sidste Halvdel og da blevne lavere end i 1873.

Som det vil sees af Ovenanførte, er Middelpriisen for 1876 overalt lavere end for 1873. Dog er dette egentlig kun fremtrædende i nogen større Grad i New=York og Filadelfia, hvad forøvrigt ogsaa har mest Betydning, da det er disse

Priser, som have Indflydelse paa Exporten til England. Den højeste Maanedsnotering i 1876 i New-York er 47,¹⁷ Kroner i Januar og Marts, den laveste er 37,⁹² Kroner i November. Disse Priser stemme altsaa med, hvad jeg, som anført, fik opgivet i England. — Til yderligere Betegnelse af Markedets Tilstand skal jeg anføre følgende Indberetning for 1875 til det statistiske Departement fra New-York: „Handelen med Kvæg var meget utilfredsstillende i 1875. Følgerne af den finantzielle Panik i 1873 have lagt store Hindringer i Vejen for denne Handel som for enhver anden. Det Tryk, som hviler paa den arbejdende Klasse, der gjennemgaaende er den største Forbruger af Kjød, har formindsket dennes Evne til at købe og selvfølgelig ogsaa Efterspørgselen. En stor Mængde savnede Bestjæftigelse eller tjente kun en Løn, som var for lille til at tillade den Nydelsen af Kjød i større Udstrækning. . . . I det sidste Aaar har der været en stadig forzætt Tilforsel af Dyr til Markedet, men det sidste Aar viser en Af- tagen i Hornkvæg og Svin og en lille Forøgelse i Faar og Kalve. Havde Handel og Industri været stedte under almindelige Forhold, vilde den tiltagende Befolkning ogsaa have den sædvanlige aarlige Forøgelse i Tilførselen nødvendig.“ — Beretningen fra Chicago for samme Aar stemmer i alt væsentligt med ovennævnte fra New-York; den siger: „Handelen var langsom og den ordinære Efterspørgsel mindre end Tilbudet. Aaret var ikke fordelagtigt for Fæderen, idet Priserne vare lavere end de havde været i flere Aar. De fluktuerende Priser gjorde tillige Handelsmandens Forretning meget vanskelig. De faldt i de sidste Maaneder af Aaret til en Grænse, som syntes at maatte gjøre enhver Handel umulig!“

Bed at sammenholde disse Udtalelser med ovenansførte Middelpriiser, og ved tillige at tage Hensyn til, at Exporten netop begynder i Slutningen af 1875, men først naaer noget betydeligt Omfang i 1876, kan man næppe andet end anse den trykkede Tilstand paa Arbejdsmarkedet og de deraf følgende

lave Priser i Amerika som en af Aarsagerne til og derfor ogsaa en af Betingelserne for den store Udførsel til England.

En anden medvirkende Aarsag kunde tillige tænkes at ligge i, at Kjødproduktionen havde naaet et saadant Omfang, at den selv under almindelige Forhold kunde give et Overflud for Exporten. Det er vel at antage, at dette Standpunkt endnu ikke er naaet, men paa den anden Side maa det heller ikke oversees, at den tiltagende Forbedring af Kvægbestanden i Amerika ikke er uden Fare for vor Kjødproduktion for Fremtiden. Skjøndt det ikke er muligt at bestemme, hvor stærkt Produktionen af Kjød i Amerika er tiltagen i de senere Aar, skal jeg dog anføre Tilførselen til og Udførselen til andre Egne fra et Par Hovedbyer for de senere Aar.

Cincinnati:	Tilførsel	Udførsel
1870	107,000 Stfr.	54,000 Stfr.
1873	149,000 "	53,000 "
1874	199,000 "	79,000 "
1875	227,000 "	103,400 "
St. Louis:		
1869	124,000 "	96,000 "
1873	279,000 "	86,000 "
1874	360,000 "	114,000 "
1875	335,000 "	125,000 "
Chicago:		
1871	543,000 "	401,000 "
1873	761,000 "	574,000 "
1874	843,000 "	622,000 "
1875	920,000 "	696,000 "
New-York:		
1870	356,000 "	
1873	442,000 "	
1874	454,000 "	
1875	453,000 "	

Det sees heraf, at Tilførselen til de indre Byer er mere end fordoblet i Løbet af 5 Aar, hvortil det udvidede Jernbanenet selvfølgelig har bidraget meget; ved Jernvejens Hjælp bruger Texaskvæget nu saaledes kun 6 Dage for at gaa direkte til Chicagos Marked. Aaret 1875 viser imidlertid en Standsning i Tilførselen til New-York og en ikke ringe Af-tagen i St. Louis, og man har her sikkert en Virkning af de lave Priser, i det mindste for New-Yorks Vedkommende. Men medens der vel kan paavises en vis Forbindelse mellem Markedets Tilstand og Exporten af fersk Kjød, saa er det selvfølgelig umuligt at skjønne, hvorledes Produktion og Om-sætning ville stille sig i Fremtiden.

Skjøndt det for Øjeblikket er et overflødigt Spørgsmaal, hvorledes vor Stilling vilde blive paa det engelske Kjødmarked, hvis Indførselen af levende Kvæg blev forbudt, saa skal jeg dog i Forbindelse med det Foregaaende fremsætte et Par Bemærkninger derom. Der har jo været udtalt, at vi burde møde den amerikanske Konkurrence med lige Vaaben, og en Hr. T. har i Ugeskrift for Landmænd endogsaa ment derved at give en „praktisk Vejledning“ til at saa vort Fedekvæg bedre betalt i England. Jeg skal ikke her nærmere gaa ind paa alle de Punkter, som tale imod Forsendelsen af fersk Kjød fra Danmark. Lad det ogsaa være antaget, at vi have overvundet alle Vanskeligheder — og de ere mange og store — ved Forsendelsen, saa staa vi dog tilsidst overfor det Spørgsmaal, om vi da nu ere bedre stillede end tidligere. Og dette, troer jeg, maa bestemte nægtes. Hvad for det første Konkurrencen med det engelske levende Kvæg angaaer, da ligger det jo lige for Haanden, at den da maa blive dobbelt uheldig, thi selv om Kjødet er nok saa godt bevaret, saa vil det dog altid staa tilbage i Smag og Friskhed overfor det fristflagtede. Og om vi end kun behøve en kortere Tid til Forsendelsen, saa ville de tynde Kjødstykker, som vort Kvæg afgiver, kun daarlig kunne taale at udsættes for Luftsens og Varmens Paavirkning. Og hvad dernæst Konkurrencen med det amerikanske Kjød angaaer,

ja saa kæmpe vi vel her paa en Maade med lige Vaaben ved ogsaa at sende slagtet Kjød. Men det er ikke for stærkt sagt, at de amerikanske Kroppe med Hensyn til Fylde, Tykkelse og Fedme staa ligesaa langt over, hvad vi formaa at sende, som det bedste skotske Kvæg nu staaer over vore Stude. Enhver, der har seet det amerikanske Kjød, antager jeg maa kunne sig sig selv dette. Vi opnaa derfor ingen Ting ved at opgive det eneste Fortrin vi have: Friskheden. Der er tillige en anden Omstændighed, som maa tages med i Betragtning. Det er nemlig, at det levende Kvæg er altid sælgeligt, hvor ringe Kvaliteten end næsten er, og at det er i Stand til at afvente Salget. Det døde Kjød skal derimod sælges strax; det taber i Værdi, for hver Time det ligger udsat for Luften, og den Grænse naaes meget hurtig, da det er aldeles værdiløst. Man kunde maaste da mene, at Kjødet herfra paa Grund af den korte Transport alligevel var heldigere stillet end det amerikanske. Men det er imidlertid dog et Spørgsmaal, om det gjør nogen synderlig Forskjel, at Kjødet hænger en kortere eller længere Tid i Afkølingsrummet, efter at det først er blevet koldt. Men i hvert Tilfælde er det ikke denne Omstændighed, der afgjør Sagen; thi det amerikanske Kjød kan komme ufordærvet til Markedet, men det er først paa Markedet, og idet Kjødet maa henligge noget, før det sælges, at det saa hurtig gennemløber alle de Grader af Bestaaffenhed, der tilsidst ender med, at det bliver ubrugeligt, og i denne Henseende vil Kjød herfra være varigere end det amerikanske. Det er derfor klart, at vi ingen anden Vej have at gaa — at sig naar Salget er frit — overfor den amerikanske Konkurrence, saa vel som overfor den engelske og enhver anden, end den, som Englænderne stadig fremhæve for deres eget Vedkommende, nemlig at møde med de gode Kvaliteter.
